

**VALÉRIA OSZTATNÁ
ZRNKÁ PRACHU
III. VÄZBA**

VYDALO MEA2000 o.z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0009-0

VALÉRIA OSZTATNÁ

ZRNKÁ PRACHU

III.

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Mária Gubová, Jozef Furuglyáš

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0009-0

Príbehy, úvahy a básne 2002 – 2005

P R E D S L O V

V tejto knižke príbehov, úvah a básní nájdete krátke výtvary, ktoré postupne vznikali medzi rokmi 2002 až 2009 a ktoré zachytávajú príbehy zo života, pocity, ktorými človek počas svojej existencie prechádza a prežíva ich.

Možno dostanete pri ich čítaní pocit, akoby sa postupom času z nich vytrácala bohatosť a pútavosť, potom nastáva znova obdobie zrodu nových básní, úvah či príbehov, ale je to iba môj osobný názor, odpustite mi to, po čase som totiž dospela, a teraz sa už píše ťažšie.

Niekedy na človeka prídu ťažké chvíle a inokedy je človek až priam nadmieru šťastným.

Je to normálne, postupom času, ako človek dospieva, si uvedomí tieto prvky a prijme ich, lebo vie, že proti nim nemôže bojovať.

A keď môj názor súhlasí s vaším, že niekedy z mojich príbehov, úvah a básní sa vytráca pútavosť, nie som nešťastná. Pretože to svedčí o tom, že po čase som bola čoraz viac a viac šťastnejšia. Lebo tie najkrajšie moje práce vychádzajú zo mňa vtedy, keď ma niečo veľmi trápi.

Dúfam, že sa Vám zapáči táto knižka, prečítate si ju so záujmom a nájdete si čas pozastaviť sa nad jej riadkami, nad odkazmi, ktoré som do nich vpísala pre každého z vás, ktoré predstavujú pre každého človeka to isté, ale predsa pre každého majú iný, ukrytý význam.

(autorka)

KRÍŽ

Najkrajší deň môjho života – keď pravdu budem povedať môcť, keď snímam zo seba to veľké bremeno, ktoré som musela vláčiť dlhé míle so sebou.

STOPY MINULOSTI

Prečo ma po celý život prenasleduje to, čo som nespravila?

Prečo som spravila hlúpu chybu, prečo je láska taká ťažká, prečo ma on nechápe?

Prečo som musela vysloviť tú vetu, to zákerné slovo, to čo bolo... alebo nebolo?

Bola to len nočná mora, ktorá sa za tmavej noci neustále vracia.

Neskutočnosť.

Ale jedno vyrieknuté slovo, jedno priznanie tu bude medzi nami navždy stáť.

STRIEDANIE

Bolešť...

Strach...

Opus tenosť...

Strach....

Prázdnota....

ZLOMENÁ DUŠA

Všetko bol len klam, ktorý jedného dňa musela
vystriedať pravda.

Všetko bol len sen v tej chvíli, keď lampa šťastia
zhasla.

Všetko bolo tak dávno, ale predsa sa to zdá byť tak
blízke,

v tých nociach, keď v našich srdciach svedomie sa
blikne.

Môj domček sa pomaly rúcal počas mnohých
mesiacoch,

a dnes stojím na jeho troskách,

snažím sa ho znovu postaviť, možno za pár
mesiacov sa mi to podarí, možno, snád'.

Možno raz budem šťastná, možno niekedy...

Ale potom ňou zostanem už navždy, naveky...

AKO JE TO MOŽNÉ? (Je to možné!)

Ako je to možné, že sa toto stalo,
Ako je možné, že človek je slabý?
Ako je možné, že som podľahla proroctvu
sklamania,
ako je možné, že svet je taký podlý?!

ŽIVOT

Život je dar od života daný. Život je i bremenom
udeleným na plecía človeka. Život je krásny
a zároveň ťažký, plný klamstiev, prekážok, odporu
a nenávisťi.

Život je slnko, ale i noc zároveň,

život je oheň i voda samá,

život je sladkosť i horkosť,

život je sklamanie i nádej samá.

Život je to, čo chcem a zároveň ho odmietam,

život je to, čo vždy chcem zmeniť, aj keď viem, že
nedá sa.

Nemôžem za to

Nemôžem za to, bola som mladá,
nemôžem za to, že dnes nemôžem spať.
Nemôžem za to, že som smutná,
nemôžem za to, že slnko na nebi nesvieti,
nemôžem za to, že hlas sa mi chveje a oči plačú.
Nemôžem za to, že ťa ešte stále milujem,
nemôžem za to, že si môj celý svet.

VIANOCE

Obloha tmavá, akoby bolo zamračené, a keď sa
pozriem na stromy, všetko akoby bolo zahalené do
bieleho plášťa.

A zrazu pocítim tú známu vôňu, ten čerstvý
studený vzduch a srdce mi radosťou poskočí,
pretože cítim, že tu budú čoskoro Vianoce.
Vidieť a cítiť to vo vzduchu.

PÚČIK

Ružový púčik,
slnko naň svieti,
obloha čistá,
na neho sa usmieva.

Ružový púčik,
čierne mračná,
slnko sa schovalo,
príde fujavica.

Ružový púčik,
ovieva vánok,
no za chvíľu nedovidieť
ani na vlások.

Ružový púčik sám
stojí vo vetre – v žiali,
slzavé oči sa už nesnaží ukryť.

Ružový púčik vie,
že odbíja jeho posledná hodina,
a zdvihne hlávku a hľadá slnko.
Slnko – schované.
A naposledy vyriekne:
„Ja som ťa naozaj miloval.“

ZBOHOM BUĎ LÁSKA

Zbohom buď láska, život plynie príliš rýchlo, aby sa mohol zastaviť a pohľadiť ťa v tejto chvíli. Je vyzývavý, krásny a krutý zároveň.

Možno z času na čas sa zastaví, a obzrie sa späť.

Potom uvidíš to všetko krásne, čo ti dal, no i trpké chvíle bolesti a umožní ti zamyslieť sa nad sebou.

No je to len chvíľka, sekunda. A potom znovu beží – uteká.

Tak zbohom buď láska, veď život je taký krátky, ktovie kedy nás stretne znovu tá krása.

Tak zbohom buď láska....., ale nie! Nechcem, aby si odišla navždy...

DIABLOV SYN

Nepáčilo sa mi to a odcudzovala som to u iných.
Myslela som si, že so mnou sa to nemôže stať.
Vysmievala som sa diablovej a on kradol moju dušu
a opantal moje srdce a môj rozum.
Dlho som s ním zápasila, až to nakoniec na chvíľu
vzdal, a to, čo bolo predtým pre mňa len
vysmievaním a odcudzovaním sa zmenilo na
diablovho syna a nastala krutá realita, a ja som
vedela, že priamo diabol a jeho syn panujú nado
mnou.
A stalo sa to, čo by som v živote nebola očakávala.
Splodila som diablovho syna.

SLZY

Slzy stekajú po tvári, tie slané slzy. Slzy bolesti, utrpenia a možno niekedy i šľastia.

Tečú z oka ako nezadržateľný prúd a hľadajú si cestu na tvári.

Slzy, tie sladké slzy, nám pomáhajú prežiť i tie najťažšie chvíle.

ČIERŇAVA

Ničí ťa to a ty mu postupom času podľahneš. Za krátku chvíľu, ktorá sa zdá byť ako večnosť.

Za chvíľu, ktorá trvá roky a tebe sa to nezdá.

Za chvíľu, keď sa vystrieda teplo i mráz.

Za chvíľu, keď sa dostaneš až tak blízko, že sa čierňavy dotýkaš.

Tej čierňavy, ktorá ťa ničí, cicia z teba všetku energiu, všetko dobré, čo v tebe zostalo. A ty sa jej poddávaš stále viac a viac.

Je to čierne na bielom, je to smrť, ktorá ťa ničí, volá k sebe. Je to zlo, je to tma, oheň a večnosť zároveň. Je to súčasťou teba a keď to zistíš, vieš, že ťa to celého pohltilo. A už vieš, že niet cesty späť.

NARODENINY

Dnes mám dvadsať rokov. Som už dávno dospelá,
no myslím si, že doteraz som bola ešte len dieťa.

Dieťa, ktoré keď dostalo svoju obľúbenú hračku,
tešilo sa, bolo šťastné a viac jej nechýbalo.

Dnes už viem, že hviezdy nesvietia len pre mňa, že
noc je tmavá a nebezpečná, nie strašidelná, že
každý deň prináša niečo nové so sebou.

Dnes už viem, že i keď sa nehrám so zápalkami,
môžem sa popáliť.

Dnes mám dvadsať rokov a už viac nie som dieťa.

SVET

Čo je to krása,
čo je to zlo,
čo je to nevinnosť,
čo je to dobro,
čo je to súcit,
čo je to pravda,
čo je to klam,
čo je to vernosť,
čo je to láska,
čo je to milosť,
čo je to nádej,
čo je to súčasnosť,
čo je to viera,
čo je to choroba,
čo je to zdravie,
čo je to nové,
čo je to staré,
čo je to kvet,
to všetko je svet.

KONIEC DETSTVA

Život je ťažký. Dnes to už viem.

Ešte pred rokom som si myslela, že ma nič zlého nemôže stretnúť, že ten pán v šedom saku ku mne nikdy nezavíta. Ešte pred rokom som bola taká bezstarostná a nemyslela som na budúcnosť.

Však za rok sa veľa zmenilo a dnes som o veľký kus múdrejšia.

Dnes už myslím na budúcnosť, lebo musím. Dnes už nie som bezstarostná a mám nadhľad nad podstatou života. Pretože dnes už nie som dieťa. Som dospelá.

SOM

Som ako mladý strom ošľahaný a zlomený vetrom.

Som ako oheň, túžiaca po živote a po mladosti.

Som ako sen, ktorý sa zrána končí, plná túžob
v ďalšie pokračovanie.

Som sama sebou no predsa som iná. Skúsenejšia,
staršia a duševne bohatšia.

VLAK

Vlak, bež, ešte nezastavuj! Ja musím rozmýšľať
o tom....., o čom?!

Tak radšej stoj, aby som nemusela rozmýšľať.

VŠETKO SOM STRATILA

Priatelia, ktorých som mala rada, sú nenávratne preč. A koho je to chyba? Moja.

Mala som kamarátov, ktorý sa odo mňa postupne vzd'alovali.

Mala som peniaze, ktoré som minula, mala som lásku, ktorej viacej niet, mala som záľuby, koničky a odvial ich vietor, či svet.

Mala som priateľky, ktoré ma podporovali, ale ich ochota odišla v diaľ.

Mala som priateľku, ktorá ma nikdy nesklamala, ale zrazu ju nedokážem nájsť.

Mala som mladosť, bezstarostnosť, sen...

A teraz čo mám?

Nič, iba teba len.

A mala som vlastne niečo?

SLOVÁ

Čo sú slová?

Prázdne vety, ktoré keď vyslovím, nik ich nepočuje, akoby v tej chvíli, vo chvíli pravdy, uleteli, pretože sa boja sklamania. Boja sa, že by ich nik nechcel počuť. Boja sa, že by im nik neuveril.

Slová sú vyrieknuté myšlienky, ktoré nik nechápe.

Slová sú frazeologizmy skutkov, ktoré nimi zároveň i vôbec nie sú.

Slová sú svätou pravdou a predsa zákerným hrozivým klamstvom v očiach iných.

Slová sú nevyplakané moria slz.

Slová sú všetko, čo máme – nimi sa bránime a predsa to nik nepochopí, predsa nik tomu neverí, nik to nerešpektuje.

BLÍZKOSŤ SMRTI

Život mi unikal spred nosa, ponáhl'al sa niekam preč. Utekal a ja – zbabelec, nesnažila som sa ho chytiť. Nechala som ho odísť, pustila som ho. Bola som v akomsi delíriu, vôbec som nevidela, čo sa to deje, čo sa to deje so mnou. Alebo som len o ničom nechcela vedieť a nič som nechcela vidieť. Tesne pred koncom sa moje dlho zlepené oči otvorili a ja som zrazu opäť videla. Moja ruka sa načiahla a z posledných síl som uchopila svoj život do hrsti. Už len zlomok sekundy a on by ma bol naveky opustil. Ale ja som sa našťastie včas prebrala. Našťastie som sa prebrala zo zlého spánku a teraz, dnes už viem, že každá sekunda, ktorú prežívam, bude o ďalšiu sekundu už len minulosť, no i pre spomienky sa oplatí žiť.

SVETLO PRAVDY

Jej strach bol opodstatnený.

Už dlho cítila, že niečo nie je v poriadku, myslela na to, ale myšlienky sa jej podarilo utlačiť do pozadia. Do tej časti, kde o tom nemusela rozmýšľať, kde nemohli jej myšlienky opustiť uzdu všedného dňa.

Chcela to zamlčať, chcela svoje myšlienky prenechať tým, ktorí sa o to už nebudú starať.

Chcela kričať, ale nemohla, musela mlčať, ale často krát to nedokázala. No vedela, že raz jej bôľ vyjde na svetlo dňa, že svet zazrie jej bolesť a ona bude môcť opäť kľudne žiť.

Nevedela, ale i zároveň tušila, čo má spraviť, ale nemohla. Nedalo sa to.

A raz, po mnohých chvíľach utajovania sa jej ústa rozviazali, jej duša znova ožila, však už bolo neskoro. Jej telo už bolo mŕtve.

ROKY PLYNÚ RÝCHLO

Dieťa – malé, nezbedné. Dieťa, ktoré občas zaplače, keď niečo potrebuje, ukáže svetu, čo chce, že ho niečo bolí.

Dieťa – bezstarostné, milé, usmievavé.

Mladosť – krásna, plná starostí, no zároveň je i bezstarostná.

Mladosť – prvé lásky, priateľstvá.

Mladosť – bolesť v sebe skrýva, niekedy odvracia hlavu, aby ju nebolo vidieť.

Mladosť – chcela by som byť staršia.

Staroba – úsmev, keď niekto pohladí, povie milé úprimné slovo.

Staroba – vypočutie problémov, mnoho zadržaných slz, nevyrieknutých slov.

Je krásna, ak má pri sebe človek niekoho.

Staroba hraničí s detstvom, no vôbec nie je taká bezstarostná a úprimná.

Oči plné slz sú odvrátené a všetko bolí, trápi, sužuje a na všetkom sa jeduje.